

Toimittajalta.

„Kireät ovat ajat“, valitetaan kaikkialla, „rahaa ei tahdo mistään saada“. Totta on, että ei ainoastaan Suomi, vaan koko Europa on tätä nykyään vaikeassa taloudellisessa asemassa. Mistä tämä karma on johtunut? Tietysti siitä, ettemme ole totelleet elämän lakia, vaan omin päin järjestäneet asioita itsekkäitä periaatteita silmälläpitäen. Nykyinen tilanne on jotakuinkin välitön seuraus Versaillesin rauhasta.

Vuonna 1917 kirjoitin Tietäjässä: „Jos nykyinen sota loppuu valkoisten (voimien) voitolla, loppuu se siis joko yleisten vallankumousten merkissä tai veljellisen ja järkipäisen sopimuksen avulla. Eikä siinä voitossa tule kysymykseen rahallisia korvauksia enemmän kuin maitten anastuksiakaan. Siinä voitossa on pääasia, että valtakunnat päättävät elää keskenään veljellisessä rauhassa ja sisäisesti panevat toimeen kaikkia valkeuden voimien vaatimia uudistuksia (ss. 200-201).“

Samalla tavalla olin ajatellut, puhunut ja viittaamalla kirjoittanut maailmansodan alusta lähtien. Näin niin selvästi, että todellinen rauha tulisi riippumaan siitä, ettei vaadittaisi rahallisia korvauksia „voitetuilta“ – olivatpa nämä ketkä tahansa, – koska kaikki olivat yhtä syylliset sotaan.

Mutta Versaillesin rauhanteossa ei tällaisia näkökohtia ymmärretty eikä edes otettu lukuun. Mustat voimat pääsivät voitolle ja hämmensivät järkiä. Kärsimykset ja kiroukset yhä jatkuivat, ja tänäpäivänä ollaan siinä missä ollaan.

Eikö nyt ole pelastusta? On. Mielenmuutos ja parannus ei koskaan ole liian myöhäinen. Pelastava ajatus on tarjottu kansoille ja heidän johtajilleen, – ja merkit viittaavat siihen, ettei nyt enää ollakaan yhtä sokeita kuin kymmenen vuotta sitten.

Pelastus on Pan Europa. Nimitettäköön asiaa millä nimellä tahansa, pelastus on siinä, että kansat ja valtiot muodostavat liiton keskenään, lähtevät yhteisvoimin yhteistyöhön valoisamman tulevaisuuden puolesta, luopuen turhasta vallan- ja kunnianhimosta ja todella ymmärtäen, että se mikä kaikkia yhteisesti hyödyttää ei kellekään yksityisesti saata olla vahingoksi. Eiköhän olisi taloudellista apua siitäkkin, jos koko Europassa olisi sama, yhteinen raha, vaikka sillä olisi oma nimensä joka maassa?

*

Raha, raha – sitä sanaa monet pelkäävät, joskin se toisille on ylen rakas. Varsinkin henkisten asioiden harrastajien kesken on aina ollut tapana kammoksua rahaa ja mieluummin olla siitä puhumatta. On ajateltu ja tunnettu näin: hengen ja totuuden saamme lahjaksi Jumalalta, – kuinka siis sen yhteydessä voisimme ajatella rahaa?

Tämmöinen näkökanta edellyttää, että on jotakin, jota me ihmiset emme saa lahjaksi. Ja mikä se olisi? Tietysti jokapäiväinen leipämme, jota saamme syödä otsamme hiessä.

Totta on, että meidän on tehtävä työtä saadaksemme leipämme. Mutta luommeko leivän? Ei, luonto sen meille suo. Jumala meille leivänkin antaa, vaikka se on kovan työn takana.

Kuinka nyt on hengen ja totuuden tiedon? Saammeko sen lahjaksi ilman muuta? Kaikkea vielä: sekin on kovan työn takana – paljon kovemman. Ellemme etsi Jumalan valtakuntaa, ei sen portti meille avaudu. Ja niin tärkeä on hengen etsintä, että Jeesus kehottaa meitä ensin etsimään Jumalan valtakuntaa. Leipä on niin paljon vähäpätöisempi asia, hän sanoo, että se tulee kuin itsestään sitten.

Mutta juuri sentähden, että henkinen elämä viisaiden ihmisten sanojen mukaan on korkeampi aineellista elämää, juuri sentähden on selvää, että meidän on hyvin suoritettava läksymme aineellisessa elämässä, ennenkuin osaamme astua taivasten valtakuntaan. Jos halveksimme ainetta, lähestymme henkeä ylpeydellä. Jos vihaamme ainetta, emme saata olla pelkäämättä henkeä (Jumalaa). Jos himoitsemme ainetta, lähestymme henkeäkin vaativina, ja silloin henki pakenee. Ainoa pelastus on rakkaudessa. Rakkaus on puhdas ja epäitsekäs, rakkaus vapauttaa. Jos näemme aineessa hengen ilmennyksen, pidämme kätemme puhtaina ja etsimme henkeä. Silloin henki tulee ja sen mukana aineen kauneus.

Aineen symbolina nykyisissä yhteiskunnissamme on raha. Älkäämme rahaa himoitko, älkäämme sitä halveksiko tai vihatko. Raha on taikavoima, jossa meidän tulee nähdä hengen mahti. Jos eivät kätemme ole puhtaat, vie rahan henki meidät turmioon. Mutta jos lähestymme rahaa rakkaudella, palvelee mammona Jumalaa.

Raha on ankara opettaja. Tietämätön ihminen luulee, että raha on hänen alempaa minäänsä varten. Rahalla hän hankkii itselleen ruumiillisen elämän kaikkia nautintoja. Kun hän siitä lumouksesta on herännyt, on hänen opittava huolellisuutta, täsmällisyyttä, ehdotonta rehellisyyttä raha-asioissa. Kuinka houkuttelevaa on henkisesti vähän heränneelle ihmiselle olla leväperäinen raha-asioissa: hän ei huomaa, että raha on ensimmäinen koetuskivi, jonka avulla elämä häntä tutkii. Hän kuuntelee sydämensä ääntä ja pyyhkii monta kyyneltä kärsivien kasvoilta. Se luetaan hänelle ansioksi, mutta varokoon hän myös, ettei hän kevytmielisellä huolimattomuudella saa aikaan tuskia toisille. Vasta sitten kun hän on oppinut läpeensä täsmälliseksi, luotettavaksi ja rehelliseksi, voi hänestä tulla todellinen ihmisten auttaja.

Meidän henkinen elämämme ei ole riippumaton rahasta. Se kulkee rinnan rahan kanssa. Henkinen elämämme on suhteessa luonteeseemme. Raha on luonteemme mittapuu. Kun luonteemme vapautuu rahan orjuudesta, kirkastuu henkinen näkömme. Mutta vasta kun tulemme rahan herroiksi viisaudessa ja tiedossa, on Kristus kuninkaana meidän hengessämme.

*

Taas lähenee vuosi loppuaan. Ruusu-Risti-lehtemme on pian 25 vuotta vanha. Onko se tällä ajalla osannut tyydyttävästi palvella? Saako se iloisin ja reippain mielin elää eteenpäin? Onko se vielä nuori ja elinvoimainen? Saako se vielä kasvaa ja varttua?

Toimittajana kyllä haluaisin vastata myöntävästi, mutta mikä arvostelija toimittaja on? Lukijat – ne ne arvostelun lausuvat.

(Ruusu-Risti 1929 Lokakuu N:o 8, s. 317-319)